

AFP/GETTY IMAGES

Terugkeer in de Moederschoot

Hij had Gelijk - deel één Europa

- De Trompet Redactie
- [05-05-2022](#)

Vanaf begin jaren '30 sprak Herbert Armstrong over een komende eenheid tussen Katholieken en Protestanten. Lees dit citaat uit de *Plain Truth* van 1961: "De paus zal zich ontpoppen als de superieure *verenigende* autoriteit—de enige die uiteindelijk de verschillende landen van Europa zal kunnen verenigen. De ijzeren rechtsmacht over zowel scholen als religie zal over gedragen worden aan de Rooms Katholieke Kerk! Europa zal Rooms Katholiek worden! *Protestantisme zal in de "moeder-kerk" ingelijfd worden—en totaal worden opgeheven!* (oktober 1961).

Op dat moment leek voor de meesten enige aansluiting tussen Katholieken en Protestanten onmogelijk. Maar kijk eens naar de huidige situatie. In oktober 2009 bood de Katholiek Kerk lidmaatschap van de Kerk van Rome aan voor iedere Anglicaan die zich zou bekeren, met de historische tegemoetkomingen dat zij hun Anglicaanse gebruiken konden houden en dat getrouwde geestelijken geaccepteerd zouden worden als geestelijken in een nieuw gevormde Katholiek/Anglicaanse gemeenschap.

In de afgelopen jaren zijn veel Anglicanen boos geworden door de liberale standpunten die hun kerk innam bij zaken zoals de benoeming van vrouwelijke geestelijken en homoseksuele dienaren. Dankzij de richtlijnen van de paus, kunnen zij zich nu aansluiten bij de Katholieke Kerk. De afvalligheid begon meteen.

Dit proces heeft zich niet beperkt tot de Anglicanen. Het Vaticaan maakt grote stappen richting het brengen van alle grote Christelijke denominaties, vooral in Europa, onder de autoriteit van Rome.

Dit is precies wat Herbert Armstrong aangaf dat zou gebeuren. Via de bladzijden van de *Plain Truth* profeteerde de heer Armstrong over deze komende Kerk eenheid. Let opnieuw op: "De laatste—hoewel kortdurende—triumf van het Katholicisme is opgetekend in letterlijk tientallen Bijbelse profetieën. Op dit moment—of we het willen geloven of niet—wordt het decor bereid voor de grootste revolutie in religie waarvan de wereld ooit getuige is geweest. ... Het grote probleem om eenheid te bereiken is tweedelig. Ten eerste betreft het verzoening van de Orthodoxe kerk scheuring, die officieel in 1054 begon en de kerken in het Oosten verdeelde. ... Ten tweede betreft het herstel tot de Roomse Communie van al het Protestantisme dat zich vanaf 1517 heeft ontwikkeld" (november 1963).

Het Vaticaan heeft het belang van zijn streven naar eenheid nu al meer dan een eeuw lang verkondigd. Paus Leo XIII verklaarde het in het openingscommentaar van zijn encycliciek op 29 juni 1896 aan de kerk: "Het is voldoende bekend aan u dat niet slechts een klein deel van onze gedachten en zorgen toegewijd is aan ons streven om *schapen die afgedwaald zijn terug te brengen naar de schaapskooi*, geplaatst onder het leiderschap van Jezus Christus, de hoofd Pastoor van onze zielen. Wij dachten dat het erg bevorderlijk zou zijn gericht op dit heilzaam doel, om het voorbeeld en als het ware de gelaatstrekken van de kerk te beschrijven. Hierbij het *meeste waard om met groot belang te overwegen is eenheid* Wij bidden vurig dat Hij ('de Vader des Lichts') ons genadig de kracht wil verlenen om de geesten van de mensen te overtuigen" ("Satis Cognitum" [Over de Eenheid van de Kerk]; nadruk van ons).

Rond 1930, toen een toekomstige kerkeenheid geprofeteerd werd, was dit nog erg ondenkbaar voor de Protestanten. Zij zouden hebben gezegd, "Eenheid? Nooit!" Maar wat zien we vandaag, meer dan 70 JAAR nadat de heer Armstrong dit nieuws voor het eerst aan de wereld verkondigde? Wij zien de Anglicaanse Kerk, en de andere Protestantse dochters van Rome, terugkeren naar de moederschoot!

Stappen richting Eenheid

De Katholieke Kerk en haar christelijke dochters ving een aantal decennia geleden aan stappen richting eenheid te nemen. Einde 1960 werden er interreligieuze oecumenische gebedsdiensten gehouden in praktisch elke grote stad van de Verenigde Staten, en werd "kansel-ruil" door priesters en dienaren wijdverbreid.

Anglicanen en Katholieken hielden gedurende 1966 privé bijeenkomsten met Lutheranen. De Methodisten Kerk bemoedigde ook het houden van studiegroepen samen met Katholieken. In 1967, werd in Madrid een precedent-verpletterende Rooms Katholiek-Anglicaanse dienst gehouden in de Britse Ambassadekerk van St. George. Zoals de *Plain Truth* destijds rapporteerde was het duidelijk dat leidende Protestantse theologen serieus waren gaan twijfelen aan de noodzaak voor een verdere Protestantse beweging. De Lutheraanse Bishop van Berlijn, Otto Debelius, zei, "Als de Katholieke Kerk er 450 jaar geleden uit had gezien zoals vandaag, dan had er nooit een Reformatie plaats gevonden." Dr. Carl E. Braaten van de Lutheraanse Theologische School in Chigago concludeerde dat het steeds moeilijker werd om "de noodzaak voor Protestantisme als onafhankelijke beweging" te rechtvaardigen.

Eén decennium later markeerde de eerste keer in de geschiedenis dat een paus het Witte Huis bezocht. "Meer dan 200 jaar vervreemding tussen het Vaticaan en de regering van de Verenigde Staten bereikte een officieel einde," rapporteerde de *Plain Truth* en noemde het "nog geen twee decennia geleden een ondenkbare gebeurtenis" (December 1979). Gedurende dat bezoek vroeg Paus Johannes Paulus II aan "alle Christenen—Katholiek, Protestants, Anglicaans en Orthodox—om onze verschillen uit het heden en verleden op deze gelegenheid te overstijgen, en het pauselijk bezoek als een teken te markeren en als stimulans voor verzoening ... en om te bidden voor de eenheid die wij zoeken."

In november dat jaar gaf de paus een historisch drie-daags bezoek aan Turkije. Daar hield hij een religieuze topbijeenkomst met de Griekse Orthodoxe Patriarch Demetrios I, waarin hij een vastberadenheid liet zien om een einde te maken aan wat hij het "ontoelaatbare schandaal" van de scheiding in de christelijke wereld noemde.

In 1982 reisde Paus Johannes Paulus naar Engeland, Schotland en Wales. In Londen's Rooms Katholieke Westminster Kathedraal verkondigde hij, "Vandaag betreedt, voor het eerst in de geschiedenis, een bisschop uit Rome de Engelse bodem"—en hij zei dat hij bad dat dit bezoek "het doel van *Christelijke eenheid* zou dienen." Hij gaf een dienst samen met de aartsbisschop uit Canterbury in de Canterbury Kathedraal, het hoofdkwartier van de Kerk van Engeland. In deze preek riep hij zijn publiek, inclusief miljoenen die via televisie meekeken, op om "te bidden en te werken aan verzoening en kerkelijke eenheid."

In 1998 bevestigden het Vaticaan en de Lutheraanse Wereld Federatie—die de meerderheid van de Lutheranen wereldwijd vertegenwoordigt, zo'n 7.6 miljoen gelovigen—dat Rooms Katholieken en Lutheranen overeenkomen in fundamenteel begrip. De *New York Times* noemde de gebeurtenis "een triomf voor aanhangers van de oecumenische beweging, welke nadere samenwerking heeft bewerkt tussen kerken" (26 juni 1998).

Paus Johannes Paulus II ondernam grote moeite om eenheid te bevorderen. Hij was de meest bereide paus in de geschiedenis. Van maart 1983 tot juli 1998 heeft hij niet minder dan 116 verschillende landen bezocht, velen van hen zelfs een aantal keren. Het was een zichtbaar teken van de enorme inspanningen van de paus om de olijftak aan te bieden aan Katholicisme's protesterende, of Protestantse, dochter kerken.

En hoe hard Johannes Paulus II ook werkte om Katholieken en Anglicanen samen te brengen, zijn dood in april 2005 zorgde voor zelfs grotere vooruitgang van dit doel.

Uit Velen—Eén

Rowan Williams, de aartsbisschop van Canterbury, werd de eerste Anglicaanse leider in de geschiedenis die de begrafenis van een paus bijwoonde. Hij noemde Johannes Paulus II "één van de grootste" Christelijke leiders van de 20e eeuw en signaleerde dat "de kloof tussen Anglicanen en Katholieken die voortvloeide uit de Reformatie eindelijk gedicht kan worden ..." (*Australian*, 12 april 2005). Een titel in de *Guardian* in Londen meldde, "Het is alsof de Reformatie nooit heeft plaats gevonden."

De dood van Johannes Paulus II nam de Protestantse kerken mee in de euforie van pauselijke verering, en zijn opvolger, Paus Benedictus XVI, deed zijn best gebruik te maken van deze gevoelens. Vanaf het begin van zijn pausdom verklaarde hij dat zijn "*voornaamste taak*" bestond uit het verenigen van alle Christenen.

De benadering die deze paus gebruikte om eenheid te bereiken zou echter minder diplomatisch, krachtiger en strenger blijken te zijn, dan die van zijn voorganger.

In juli 2007 herformuleerde de Congregatie voor de Geloofsleer de doctrines van "Dominus Iesus," een document dat Kardinaal Joseph Ratzinger in 2000 had ondertekend om te verkondigen dat niet-Katholieken "ernstig in gebreke" waren en dat Protestantse kerken "geen kerken in de juiste betekenis" waren. De herformulering voegde eraan toe dat Orthodoxe kerken aan "een wond" leden omdat zij de autoriteit van de paus niet accepteren.

In maart 2006 koos Paus Benedictus ervoor om de naam "patriarch van het Westen" te laten vervallen van zijn lijst van officiële titels. Waarom? De Oost Orthodoxe synode zei dat dit betekende dat de Katholieke Kerk nog steeds probeerde "universele rechtsmacht van de bisschop van Rome over de gehele kerk" te verkrijgen. De paus hield de titels "pastoor van Christus" en "opperste hogepriester van de universele kerk". Hij verwijderde de titel "patriarch van het Westen" niet omdat het hem teveel rechtsmacht gaf, maar omdat het hem niet genoeg gaf.

In oktober 2007 tekenden Orthodoxe leiders een overeenkomst met leiders van het Vaticaan die de superioriteit van de paus over alle Katholieke en Orthodoxe bisschoppen bekrachtigde—alhoewel er nog steeds onenigheid is over welke autoriteit precies die status aan de Katholieke leider verteent. Een andere gezamenlijke bijeenkomst over de vraag van pauselijke superioriteit vond plaats in 2009. De paus maakt ook de Orthodoxen het hof, die zich in 1054 van Rome hebben afgescheiden, door meer tradities en ceremonies te omhelzen, iets dat voornamelijk de Oost Orthodoxe kerken aanspreekt.

In december 2008 had de Orthodoxe Patriarch Bartholomew I een ontmoeting met Kardinaal Walter Kasper, president van de Pauselijke Raad voor de Eenheid der Christenen; de twee kwamen overeen dat Katholiek-Orthodoxe eenheid de enige oplossing was voor de economische, politieke en sociale crises in de wereld.

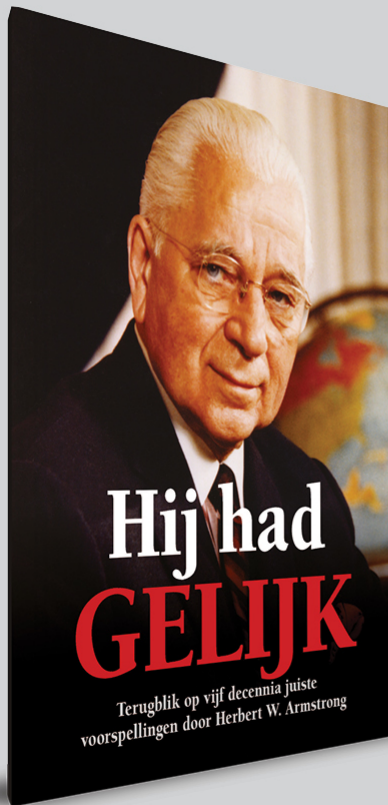
Hierna lanceerde de paus zijn verrassingsaanval op de Anglicaanse Kerk. Op 20 okt. 2009 kwam de aankondiging dat de Katholieke Kerk *eergratis kaartje naar Rome zou aanbieden aan alle Anglicanen die kozen om het beleid van hun geliberaliseerde hiërarchie te verwerpen*. "Rome heeft zijn tanken in de achtertuin van de aartsbisschop van Canterbury geparkeerd," verkondigde de Britse krant Times (21 okt. 2009). De Anglicaanse gemeente, behoorlijk verzwakt door de agressieve intrede in haar rangen door feministen en homoseksuelen vanaf de sociale opstand in de jaren 1960, zou altijd al vatbaarder zijn voor overname door het Vaticaan dan Rome's oostelijke dochters; het Vaticaan hoefde slechts het morele voortouw te nemen en vast te houden.

Echte Eenheid

Wat is de toekomst voor Christelijke eenheid? Tot nu toe is het Vaticaan bereid compromissen te sluiten om haar dochters binnen te halen. Maar dat zal niet altijd zo blijven. Zoals de hoofdredacteur van de *Trumpet*, Gerald Flurry, schreef in mei 2007, "Immers, bijbelse profetie geeft aan dat volledige eenheid niet op puur vrijwillige basis bereikt zal worden. Op een bepaald moment zal de moederkerk haar pogingen verlaten om de gunst van haar dochters terug te winnen met vleierijen en zal zij terugkeren naar de eeuwenoude methode om 'Christelijke' eenheid te bewaren door uitoefening van fysieke dwang."

Uiteindelijk zal deze toekomstige verzoening tussen het Vaticaan en haar protesterende dochters niet de vrede brengen die de mensheid zo wanhopig wenst: maar juist het tegenovergestelde! Het zal de grote profetieën in Openbaringen 13 vervullen. Deze profetieën spreken van een universele religie die haar wil over de aarde afdwingt met kruistocht-achtige kracht. Het zal een sociaal contract afdwingen dat niet slechts bepaalt wie er zal werken, maar ook wie er zal eten! (Openbaringen 13:15-16).

Gedurende meer dan 50 jaar heeft Herbert Armstrong geprofeteerd over deze grote religieuze macht en haar komende wereldwijde dominantie. Maar hij keek verder dan de enorme tijd van beproeving die deze grote religieuze macht en het rijk erachter deze wereld zal brengen. Hij profeteerde over een ander rijk—een koninkrijk dat spoedig alle andere imperialistische en religieuze machten zal overwinnen en uiteindelijk rechtvaardigheid zal brengen voor de hele mensheid—het Koninkrijk van God onder goddelijke leiding van de auteur van pure religie, de levende Jezus Christus!

Download of bestel nu uw gratis exemplaar

Hij had gelijk

door hier te klikken.